

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **M. s. s r. o., IČO X**
sídlem P. 272/18, X O.
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Dohnalem, Ph.D., LL.M.
sídlem U Trezorky 921/2 158 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2024, č. j. MF-19013/2021/1203-14,
ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 5. 2024, č. j. MF-19013/2021/1203-14 a platební výměr Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava ze dne 11. 12. 2020, č. j. OKN-PRK 74/2015 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 37 243 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jakuba Dohnala, Ph.D., LL.M., sídlem U Trezorky 921/2 158 00 Praha.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

1. Žalobkyně uzavřela s Regionální radou regionu soudržnosti Střední Morava dne 27. 6. 2014 veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí dotace na projekt *Dostavba multifunkčního areálu L.*,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

ve které se poskytovatel dotace zavázal *ex post* uhradit žalobkyni nanejvýš 60 % z celkových způsobilých výdajů projektu.

2. Ve věci následně proběhly veřejnosprávní kontroly, po jejichž ukončení vydal Úřad regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava (dále jen „správce daně“) platební výměr ze dne 11. 12. 2020, č. j. OKN-PRK 74/2015, jímž žalobkyni uložil podle § 22 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „malá rozpočtová pravidla“) odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 072 498 Kč, který se skládal z částky 1 072 497,45 Kč jako výdaj z ERDF a z částky 0,55 Kč jako výdaj náležející do rozpočtu poskytovatele. Důvodem pro vyměření odvodu bylo porušení rozpočtové kázně, které spočívalo v tom, že žalobkyně v rozporu s § 60 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), nevyloučila ze zadávacího řízení uchazeče S.-S. s.r.o. (dále jen „vybraný dodavatel“), který dle správce daně nesplnil část požadovaných kvalifikačních předpokladů dle § 56 odst. 3 písm. a) ZVZ. Namísto toho s tímto uchazečem uzavřela smlouvu o dílo. Tímto jednáním současně žalobkyně porušila zásadu zákazu diskriminace upravenou v § 6 ZVZ. Proti vydanému platebnímu výměru brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.
3. Žalobkyně se prostřednictvím žaloby domáhá zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak vydaného platebního výměru. V žalobě předně namítla prekluzi práva správce daně předepsat odvod za porušení rozpočtové kázně dle nařízení Rady č. 2988/95, o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (dále jen „nařízení č. 2988/95“). Za den vzniku nesrovnalosti je dle žalobkyně nutné považovat dne uzavření smlouvy o dílo s vybraným dodavatelem, tj. 7. 8. 2014. Lhůta pro vydání rozhodnutí upravená v čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec zmíněného nařízení tak uplynula dne 7. 8. 2022.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dle něj je námitka prekluze lichá. Předmětné nařízení nelze aplikovat u dotací, u kterých je prvořadný dopad na státní rozpočet. V nyní řešené věci bylo pochybení žalobkyně odhaleno dříve, než došlo k refundaci proplacených prostředků z rozpočtu EU. Předmětné nařízení dává členským státům možnost odchýlit se od prekluzivních lhůt v něm upravených. To zákonodárce učinil upravením 10leté prekluzivní lhůty dle § 22 malých rozpočtových pravidel, kdy tato lhůta počíná plynout od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně a rozhodně není rozporná se zásadou proporcionality. Ke vzniku nesrovnalosti mohlo nadto dojít nejdříve dnem připsání finančních prostředků na účet příjemce dotace. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Soudního dvora EU (SDEU) ve věci C-341/13, ve kterém uvedl, že čl. 3 nařízení č. 2988/95 se vztahuje na stíhání zahájená vnitrostátními orgány vůči příjemcům unijních podpor po konstatování nesrovnalosti vnitrostátním orgánem. Běh prekluzivní lhůty proto nemohl začít dříve, než byla nesrovnalost zjištěna vnitrostátním orgánem. To vyplývá také z rozsudku NSS ze dne 9. 8. 2019, č. j. 9 Afs 280/2017-57. V rámci veřejnosprávní kontroly zahájené dne 19. 2. 2016 byla shledána u žalobkyně pochybení, která byla popsána v protokolu o kontrole ze dne 16. 3. 2016. Tento okamžik lze posoudit jako prvotní zjištění nesrovnalosti ve smyslu čl. 27 nařízení č. 1083/2006, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti (dále jen „nařízení č. 1083/2006“). Dle žalovaného je nutné pochybení žalobkyně spočívající v porušení § 60 ZVZ hodnotit jako pokračující nesrovnalost, která trvala po celou dobu následného provádění smlouvy o dílo uzavřené s vybraným dodavatelem. Prekluzivní lhůta tak počala plynout až od dne, ke kterému nesrovnalost skončila, tj. od dovršení plnění dle

této smlouvy, přičemž dle judikatury se jedná o okamžik úhrady poslední platby za zhotovení díla. K tomu odkázal na rozsudek SDEU ve věci C-465/10 a rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2024, č. j. 3 Afs 248/2023-135. V nyní řešené věci lze za tento okamžik považovat zápočet pohledávek ze dne 30. 12. 2015. Od tohoto dne počala plynout prekluzivní lhůta. Prekluzivní lhůta pro zahájení stíhání dle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 byla několikrát přerušena, a to zahájením kontroly dne 19. 2. 2016, projednáním protokolu o kontrole dne 16. 3. 2016, doručením oznámení o zahájení daňového řízení dne 8. 9. 2016, rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 5. 2019, č. j. MF-6862/2017/1203-34, vydáním nyní napadeného platebního výměru a poté také vydáním napadeného rozhodnutí. Tato prekluzivní lhůta každým přerušením počala plynout znovu, proto nemohla uplynout. Napadené rozhodnutí bylo rovněž vydáno v prekluzivní lhůtě pro vydání rozhodnutí upravené v č. čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec zmíněného nařízení a rovněž v prekluzivní lhůtě upravené vnitrostátními předpisy.

5. Soud posléze řízení přerušil a vyčkal rozhodnutí SDEU ve věci C-539/24 *Mikroregion P.B.* Dne 27. 11. 2025 SDEU v uvedené věci rozhodl, proto soud v řízení pokračoval.
6. Žalobkyně k tomuto rozsudku uvedla, že plně podporuje její argumentaci a závěr o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí upravené v čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec nařízení č. 2988/95.
7. Žalovaný v reakci na uvedený rozsudek zopakoval svou argumentaci, přičemž zdůraznil, že ve věci se jedná o pokračující nesrovnalost a že ze spisu plyne, že promlčecí lhůta počala plynout až dne 30. 12. 2015. Následně, stejně jako ve vyjádření k žalobě, popsal, jak byla jednotlivými úkony přerušována prekluzivní lhůta pro zahájení stíhání nesrovnalosti. Závěrem konstatoval, že k prekluzi nedošlo.
8. Žalobkyně k věci dále uvedla, že ve věci nejde o pokračující nesrovnalost, kdy posouzení kvalifikace a samotné jednání je pak svou povahou striktně jednorázové, přičemž protiprávní stav byl vyvolán a dokonán v okamžiku, kdy žalobkyně s vybraným dodavatelem uzavřela smlouvu o dílo, tj. dne 7. 8. 2014. I kdyby tomu však bylo jinak, pak prekluzivní lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula dne 30. 12. 2023 a napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno až počátkem června 2024. SDEU ve shora uvedeném rozsudku C-539/24 uvedl, že prekluzivní lhůta pro vydání rozhodnutí je nepřekročitelná.

B. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Vyměření odvodu po uplynutí prekluzivní lhůty je vadou řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2014, č. j. 9 Afs 76/2014-51). Proto soud rozhodl bez jednání dle uvedeného ustanovení.

Obecná východiska

10. NSS se již ve své judikatuře zabýval prekluzí práva správce daně uložit odvod za porušení rozpočtové kázně v případech, kdy byla přinejmenším část dotace poskytnuta z prostředků EU (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 4/2021-66, č. 4333/2022 Sb. NSS, ze dne 16. 8. 2023, č. j. 7 Afs 1/2023-33, ze dne 15. 2. 2024, č. j. 4 Afs 52/2023-85 a ze dne 10. 2. 2026, č. j. 1 Afs 138/2025-78). Názory vyslovené v uvedených rozsudcích, které soud níže

shrne, dopadají také na nyní projednávanou věc a zdejší soud nemá důvod se od nich odchýlit.

11. Pro aplikaci rozhodné právní úpravy je určující, že předmětná dotace byla poskytnuta z rozpočtu EU. V posuzované věci byla dotace poskytnuta prakticky výlučně z ERDF, tj. z prostředků EU, poskytovatel poskytl toliko částku 0,55 Kč k zaokrouhlení dotace z ERDF na celé Kč. S ohledem na uvedené bylo potřeba zohlednit evropskou úpravu vyplývající z přímo použitelného nařízení EU, jež má aplikační přednost před vnitrostátním právem. Jelikož ochranu finančních zájmů EU upravuje nařízení č. 2988/95, bylo nutno jej ve věci aplikovat (srov také odpověď na třetí předběžnou otázku ve věci C-564/24 – viz níže).
12. Nařízení č. 2988/95 představuje horizontální předpis pro boj proti podvodům v členských státech, stanovuje pro účely ochrany unijních finančních zájmů obecná pravidla týkající se kontrol, správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství (čl. 1 odst. 1). Nesrovnalostí ve smyslu tohoto nařízení se rozumí *jakékoli porušení právního předpisu Společenství (EU) vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo právě formou neoprávněného výdaje* (odst. 2 téhož článku). Nesplnil-li tedy hospodářský subjekt podmínky dotace poskytnuté (i jen částečně) z unijních zdrojů, jedná se o neoprávněný výdaj, a tudíž nesrovnalost ve smyslu nařízení č. 2988/95.
13. V projednávané věci je mezi účastníky sporné, zda se pro prekluzi práva vyměřit odvod uplatní osmiletá lhůta podle čl. 3 odst. 1 čtvrtého pododstavce nařízení č. 2988/95 či desetiletá lhůta podle § 22 odst. 13 malých rozpočtových pravidel ve spojení s čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95, a v případě, že se aplikuje lhůta podle nařízení č. 2988/95, od jakého okamžiku tato lhůta začala plynout.
14. Podle § 22 odst. 13 malých rozpočtových pravidel *odvod a penále podle odstavců 4 až 8 lze uložit do 10 let počítaných od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně*.
15. Čl. 3 nařízení č. 2988/95 stanoví:
 1. *Promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.*
V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.
Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušování.
Promlčení však nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případů, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno.
 2. *Lhůta pro výkon rozhodnutí, na základě kterého byla uložena správní sankce, činí tři roky. Tato lhůta běží ode dne, kdy rozhodnutí nabude právní moci.*
Přerušování a pozastavení se řídí odpovídajícími pravidly vnitrostátního práva.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

3. Členské státy si ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 nebo odstavci 2.

16. Čl. 3 nařízení č. 2988/95 dopadá nejen na řízení, jejichž účelem je uložení sankce, ale také na řízení, jejichž výsledkem je uložení správního opatření, kterým je podle čl. 4 téhož nařízení také odnětí neoprávněně získané výhody spojené s *povinností zaplatit nebo nahradit neoprávněně získané částky*, tj. i na oprávnění stanovit odvod za porušení rozpočtové kázně, který svou povahou není sankcí (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2020, č. j. 3 Afs 92/2018-32, odst. 36), nýbrž správním opatřením.
17. Citovaný článek nařízení č. 2988/95 v sobě obsahuje úpravu prekluzivních lhůt, pokud jde o zahájení řízení (odst. 1 první pododstavec), lhůtu pro vydání rozhodnutí (odst. 1 čtvrtý pododstavec), jakož i lhůtu pro výkon rozhodnutí (odst. 2 první pododstavec). Oba zmiňované odstavce obsahují také vlastní úpravu přerušení a stavení (slovy nařízení pozastavení) prekluzivních lhůt. Právní úprava prekluzivních lhůt pro zahájení řízení, jakož i pro vydání rozhodnutí je tedy upravena v daném nařízení komplexně.
18. SDEU v rozsudku C-539/24 dospěl k závěru, že členský stát, který nevyužil oprávnění stanovit delší promlčecí lhůtu pro zahájení stíhání, než je čtyřletá lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení, nemůže pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce, stanovit absolutní promlčecí lhůtu, která by byla delší než dvojnásobek této čtyřleté lhůty. Dále uvedl, že článek 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát stanovil počátek běhu absolutní promlčecí lhůty pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za vzniklou nesrovnalost, na první den kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž k této nesrovnalosti došlo. Tato lhůta začíná podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce tohoto nařízení v každém případě běžet ode dne, kdy k nesrovnalosti došlo, nebo v případě opakované nebo pokračující nesrovnalosti ode dne, kdy tato nesrovnalost skončila. Závěrem SDEU uvedl, že nařízení č. 2988/95 se vztahuje na nesrovnalost, kterou je dotčeno financování projektu souvisejícího s některou politikou EU, i tehdy, když tato nesrovnalost poškozují nebo může poškodit finanční zájmy EU a zároveň finanční zájmy členského státu.
19. Při aplikaci uvedených závěrů na posuzovaný případ je třeba uzavřít, že jelikož český zákonodárce nevyužil v malých rozpočtových pravidlech oprávnění stanovit delší promlčecí lhůtu pro zahájení stíhání, než je čtyřletá lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci nařízení č. 2988/95, nemohl pro vydání rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně stanovit absolutní promlčecí lhůtu delší než dvojnásobek této čtyřleté lhůty. V posuzovaném případě je proto při posouzení prekluze práva uložit odvod nutné vycházet ze lhůt uvedených v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95. To znamená, že § 22 odst. 13 malých rozpočtových pravidel, který stanovuje maximální lhůtu pro stanovení odvodu v délce 10 let, je rozporný s čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, a tudíž nemůže být v posuzovaném případě aplikován.
20. Maximální lhůta pro (pravomocné) vyměření odvodu tak činila podle čtvrtého pododstavce čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 osm let. Tuto lhůtu přitom, s výjimkou případů, kdy bylo řízení pozastaveno dle čl. 6 odst. 1 tohoto nařízení, nepřerušují žádné úkony. Lhůtu pro vydání rozhodnutí tak lze z hlediska vnitrostátního práva připodobnit např. ke lhůtě pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu, jež představuje maximální možnou dobu, v níž lze daň stanovit. Po jejím uplynutí již nelze institut přerušení či stavení na tyto lhůty aplikovat. Lhůta pro vydání rozhodnutí ve smyslu čl. 3 odst. 1 čtvrtého pododstavce

nařízení č. 2988/95 je tak absolutní časovou hranicí, ve které musí správní orgány rozhodnout.

21. Současně z citovaného rozsudku SDEU ve věci C-539/24 vyplývá, že § 22 odst. 13 malých rozpočtových pravidel je v rozporu s čl. 3 odst. 1 i co do určení počátku běhu prekluzivní lhůty k vyměření odvodu, který spojuje až s prvním dnem následujícího roku po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně, neboť členské státy nemají právo volby ohledně určení okamžiku, od kterého začne prekluzivní lhůta plynout. V tomto směru jsou vázány nařízením č. 2988/95, podle něhož tato lhůta (tj. lhůta pro zahájení řízení a současně pro rozhodnutí o odvodu) počíná podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 běžet již od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti.
22. Existence nesrovnalosti předpokládá splnění dvou podmínek, a sice jednání nebo opomenutí, které je porušením unijního práva, jakož i poškození rozpočtu EU. Promlčecí lhůta začíná proto běžet od okamžiku, kdy došlo jak k tomuto jednání nebo opomenutí, které je porušením unijního práva, tak k poškození rozpočtu, přičemž promlčecí lhůta začíná podle ustálené judikatury SDEU vždy běžet od data události, která vznikla jako poslední (srov. rozsudky ze dne 6. 10. 2015, *Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export*, C-59/14, EU:C:2015:660, odst. 24 až 26, ze dne 2. 3. 2017, *Glencore Céréales France*, C-584/15, EU:C:2017:160, odst. 47, ze dne 3. 10. 2019, *Landwirtschaftskammer Niedersachsen*, C-378/18, odst. 33).
23. Z judikatury NSS uvedené výše vyplývá, že okamžikem, kdy došlo k nesrovnalosti, je nutno rozumět okamžik porušení dotačních podmínek, resp. uzavření smlouvy o poskytnutí dotace, pokud k němu dojde později, nikoliv až den, kdy budou prostředky vyplaceny, jak mylně dovozuje žalovaný. Současně platí, že pro závěr o nesrovnalosti ve smyslu nařízení č. 2988/95 postačí pouhá potencialita poškození unijního rozpočtu. Z výše uvedeného rovněž nevyplývá, že by prekluzivní lhůty počaly plynout až dnem, kdy je nesrovnalost úředně zjištěna. To ostatně nevyplývá ani z žalovaným odkazovaného rozsudku NSS ze dne 9. 8. 2019, č. j. 9 Afs 280/2017-57.
24. Přeneseno do podmínek malých rozpočtových pravidel lze názor SDEU vyložit tak, že ke vzniku nesrovnalosti je zapotřebí jednání nebo opomenutí, v němž je spatřována nesrovnalost, jakož i poškození rozpočtu EU. Prekluzivní lhůta pak počíná plynout dnem, ke kterému došlo později. Malá rozpočtová pravidla výslovně stanoví, že na dotaci není právní nárok (srov. § 10a odst. 2). Okamžikem uzavření veřejnoprávní smlouvy se však tato skutečnost mění a vzniká nárok na vyplacení dotace, který je dokonce vymahatelný ve sporném řízení dle § 141 správního řádu. Okamžik uzavření veřejnoprávní smlouvy lze považovat za konečné přiznání výhody ve smyslu rozsudku SDEU ze dne 6. 10. 2015, *Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export*, C-59/14. Pokud tedy dojde k jednání (či opomenutí), v němž je spatřována nesrovnalost, před podpisem veřejnoprávní smlouvy, je nutné za den, kdy došlo k nesrovnalosti, považovat den uzavření veřejnoprávní smlouvy. Pokud k němu dojde později, je jím den, kdy k závadnému jednání dojde. Výplata prostředků na posouzení věci nemá vliv. Tento závěr je dle soudu logický. Poskytovateli dotace totiž nic nebrání, aby zkoumal, zda nedošlo k porušení rozpočtové kázně (nesrovnalosti) ještě před vyplacením dotace. Dokonce je dle § 22 odst. 5 věty osmé malých rozpočtových pravidel oprávněn při podezření na porušení rozpočtové kázně pozastavit jejich poskytnutí, a to až do výše předpokládaného odvodu. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury SDEU musí správní orgány při vyšetřování nesrovnalostí postupovat s řádnou péčí (srov. rozsudek SDEU ze dne 5. 5. 2011, *Ze Fu Fleischhandel GmbH a Vion Trading*,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

C-201/10 a C-202/10, EU:C:2011:282, odst. 44 nebo ze současné doby rozsudek SDEU ze dne 8. 5. 2024, *Finanzprokuratur*, C-734/22, odst. 31). Bylo by v rozporu s touto zásadou, pokud by soud dospěl k závěru, že lhůta pro zahájení řízení počne plynout až vyplacením dotace, i když nárok na ni již existuje a správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby se případnou nesrovnalostí zabýval.

25. Žalovaný poukázal na rozsudek SDEU ve věci C-465/10 a rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2024, č. j. 3 Afs 248/2023-135 a tvrdil, že v nyní řešené věci se jednalo o pokračující nesrovnalost.
26. K tomu soud uvádí, že NSS v posledně zmíněném rozsudku s odkazem na uvedený rozsudek SDEU dospěl k závěru (odst. 33 až 39), že narušení volného pohybu služeb způsobené porušením ustanovení směrnice 92/50, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby (dále jen „směrnice č. 92/50“), přetrvává během celé doby provádění smluv uzavřených v rozporu s touto směrnicí. SDEU v tomto rozsudku dále uvedl, že, přestože určitá ustanovení směrnic týkající se zadávání veřejných zakázek povolují členským státům zachovat účinky smluv uzavřených v rozporu s těmito směrnicemi, nemohou mít za následek, že na chování zadavatele vůči unijnímu rozpočtu bude po uzavření takových smluv nahlíženo tak, že je v souladu s unijním právem. Z těchto důvodů pak SDEU dospěl k závěru, že porušení pravidel směrnice č. 92/50 příjemcem dotace s cílem realizovat dotovanou akci, které vede k neoprávněnému výdaji a poškozuje tak unijní rozpočet, přetrvává během celé doby provádění smlouvy protiprávně uzavřené mezi poskytovatelem služeb a příjemcem této dotace, takže taková nesrovnalost musí být považována za pokračující nesrovnalost ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 2988/95. Dále NSS uvedl, že směrnice č. 92/50 byla později zrušena a nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby (dále jen „směrnice č. 2004/18/ES“), jejímž cílem bylo vedle dodržování zásady volného pohybu zboží a služeb zajistit také dodržování zásad z ní odvozených jako jsou zásada rovného zacházení, zásada zákazu diskriminace a zásada transparentnosti. V českém právním řádu byly tyto zásady následně upraveny v § 6 ZVZ. Prekluzivní lhůta pro zahájení stíhání v tomto případě začala plynout až dnem, kdy nesrovnalost skončila, tj. dnem, kdy bylo dovršeno plnění smlouvy a byly splněny závazky z takové smlouvy vyplývající.

Aplikace obecných východisek na nyní řešenou věc

27. Porušení rozpočtové kázně, resp. vznik nesrovnalosti byl správními orgány spatřován v tom, že žalobkyně nevyloučila ze zadávacího řízení vybraného dodavatele a uzavřela s ním smlouvu o dílo. Popsané jednání bezesporu může představovat nesrovnalost ve smyslu nařízení č. 2988/95.
28. Smlouva o poskytnutí dotace byla mezi účastníky uzavřena dne 27. 6. 2014. K jednání, v němž byla nesrovnalost spatřována, mělo dojít nevyločením vybraného dodavatele, čímž došlo k porušení § 60 odst. 1 ZVZ a současně zásady zákazu diskriminace upravené v § 6 ZVZ. Ke vzniku nesrovnalosti v tomto případě došlo uzavřením smlouvy o dílo č. 1/2014, tj. dne 7. 8. 2014.
29. Krajský soud souhlasí s tím, že se v nyní řešené věci jedná o pokračující nesrovnalost. Stejně jako ve věcech řešených v rozsudku SDEU ve věci C-465/10 a rozsudku NSS ze dne 19. 6. 2024, č. j. 3 Afs 248/2023-135 došlo při zadávání zakázky, jejímž předmětem byla realizace dotované akce, k porušení pravidel pro jejich zadávání, tj. ZVZ, který provádí směrnici č. 2004/18/ES. Proto prekluzivní lhůty upravené v čl. 3 nařízení č. 2988/95 počaly plynout až

dnem, kdy nesrovnalost skončila. V tomto případě se jedná o den, kdy bylo dovršeno plnění smlouvy. Účastníci shodně uvádějí, že jde o 30. 12. 2015. Předmětem smlouvy o dílo č. 1/2014 byla realizace stavebních prací specifikovaných v čl. III této smlouvy. Termín plnění byl sjednán do 30. 5. 2015 (vyklizení staveniště do 31. 5. 2015). Platby probíhaly dle bodu 5.5 smlouvy vždy *ex post* po skutečné realizaci příslušné části zakázky. Práce za období do konce května 2015 a za 1. 6. 2015 byly vybraným dodavatelem fakturovány fakturami č. X a X. Jedná se o poslední faktury ve věci. Jejich úhrada proběhla jednostranným zápočtem dne 30. 12. 2015. Z potvrzení z téhož dne vyplývá, že veškeré pohledávky z titulu doplatku ceny díla byly uhrazeny. Krajský soud proto souhlasí s účastníky, že ke dni 30. 12. 2015 bylo dovršeno plnění smlouvy a počaly plynout prekluzivní lhůty upravené v čl. 3 nařízení č. 2988/95.

30. Argumentace žalovaného týkající se povahy nesrovnalosti však nic nemění na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí osmileté prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec zmíněného nařízení. Jedná se o lhůtu objektivní, která uplynula dne 30. 12. 2023. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno až dne 4. 6. 2024.
31. Argumentace žalovaného, ve které detailně popsal úkony, které dle jeho názoru měly za následek přerušení prekluzivní lhůty pro zahájení stíhání dle čl. 3 odst. 1 první pododstavec nařízení 2988/95, není pro věc relevantní, protože případné přerušení této prekluzivní lhůty, jak vyplývá z výše uvedeného, nemá vliv na prekluzivní lhůtu pro vydání rozhodnutí. Krajský soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí dle čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec nařízení 2988/95. Námitka prekluze je proto důvodná.
32. Závěrem krajský soud uvádí, že předmětem řízení nebylo porušení rozpočtové kázně žalobkyně, které mělo spočívat v úhradě ceny za dílo jednostranným zápočtem (shodně str. 6 napadeného rozhodnutí). Za toto jednání nebyl žalobkyni ani shora specifikovaným platebním výměrem uložen odvod za porušení rozpočtové kázně. Ze spisu vyplývá, že za toto pochybení správce daně odmítl žalobkyni proplatit část výdajů, přičemž oprávněnost jeho jednání byla řešena skrze sporné řízení, které bylo završeno rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 5. 2019, č. j. MF-6862/2017/1203-34 a následnými soudními spory (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2024, č. j. 8 Af 31/2019-117 a rozsudkem NSS ze dne 13. 1. 2025, č. j. 10 Afs 45/2024-47). Proto se zdejší soud námitkami žalobkyně stran tohoto porušení rozpočtové kázně nezabýval.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

33. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i platební výměr správce daně a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná, proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby soud nepovažuje za účelně vynaložený náklad, poněvadž s ním žalobkyně nebyla úspěšná.

35. Dále je nutné mezi účelně vynaložené náklady řízení žalobkyně zahrnout odměnu jejího právního zástupce. Ten učinil ve věci čtyři úkony právní služby podle § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, podání ze dne 20. 1. 2026 a ze dne 4. 3. 2026). Odměna za úkony učiněné do 31. 12. 2024 činí dle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024 za každý z nich 3 100 Kč, tj. celkem 6 200 Kč. Odměna za úkony učiněné po 1. 1. 2025 dle § 7 bod 6 a § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025 (při užití horní hranice tarifní hodnoty stanovení advokátním tarifem) činí 10 300 Kč za každý z nich, tj. 20 600 Kč.
36. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobkyně paušální náhrada účelně vynaložených výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč v případě prvních dvou úkonů (znění advokátního tarifu do 31. 12. 2024) a ve výši 450 Kč v případě zbylých úkonů (znění advokátního tarifu od 1. 1. 2025), tj. celkem 1 500 Kč.
37. Jelikož je zástupce žalobkyně společníkem právnické osoby dle § 15 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, která je plátcem DPH, náleží žalobkyni také náhrada za DPH ve výši 21 % počítaná z částky 28 300 Kč. Celkové náklady žalobkyně činí 37 243 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 11. března 2026

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu